

[הצעות ודרישות עבודה](#)
[בתי הספר](#)
[צור קשר](#)
[פורום](#)
[צוות הפיקוח](#)
[הודעות מפמ"ר](#)
[על האתר](#)
[דף הבית](#)

מחוץ למעגל

 חיפוש

מאת: שרה זלצר

חממת קולנוע צעיר

מגמות הלימוד

■ מבנה מגמות טכנולוגיות חוזי

■ ביבליוגרפיה

■ מגמת מדיה ופרסום

■ אודות המגמה

■ מקצוע תקשורת וחברה

■ תוכנית הלימודים

■ מערכים בתקשורת וחברה א

■ מערכים בתקשורת וחברה ב

■ מערכים בתקשורת וחברה ג

■ מבניות בתקשורת וחברה ג

■ מאמרים תיאורטיים

■ מאמרים בנושא עיתונות

■ מאמרים בנושא רדיו

■ מאמרים בנושא טלוויזיה

■ מאמרים בנושא פרסום

■ موضوع الاعلام والمجتمع

■ תקשורת אלקטרונית

■ פרסום ויחסי ציבור

■ ביבליוגרפיה

■ בתי הספר במגמה

■ שאלונים ומחזונים

■ מגמת טכנולוגיות תקשורת

■ פורטל היצירה הצעירה

■ תמונות מהווי המגמה

■ סרטוני המגמה

■ בחינות חיצוניות

■ בחינת מפמ"ר ארצית

■ פרויקטי גמר

■ קולנוע וטלוויזיה י"ג - י"ד

לכולם יש מקום במעגל תוכניות הארוח, חוץ מאשר לקבוצה אחת - הערבים. ערביי ישראל (מוסלמים, דרוזים ונוצרים) הם מוקצים מחמת מיאוס בתוכניות האלה, ושיעור השתתפותם בהן נמוך בהרבה מחלקם באוכלוסייה, שמגיע לעשרים אחוז.

כמה דוגמאות: בעונה הקודמת של "בשידור חי", תוכניתו של דן שילון, התארחו 338 מרואיינים, מתוכם כעשרה ערבים - ובאחוזים, כ-3 אחוז בלבד! בתוכניתו של יאיר לפיד התארחו בעונה שעברה 180 מרואיינים, מתוכם ערבי אחד (אחמד טיבי). ב-25 משדרי "על

השולחן", תוכניתו הקודמת של דן מרגלית, לא התארח אף ערבי. ב"פגישה לילית", תוכניתו

הקודמת של קובי מידן, התארחו בעונה שעברה כשלושים מרואיינים, מתוכם אף מרואיין ערבי (אף כי הוצגה תמונתו של אחמד טיבי בפתיחת אחת התוכניות). בערוץ הראשון סירבו לספק נתונים באשר להשתתפות ערבים בתוכניות האירוח שלהם.

ב"מבט נשי", תוכנית ראיונות פמיניסטית של הטלוויזיה החינוכית, המצב מעט טוב יותר. במהלך 38 התוכניות שצולמו בעונה הקודמת בלט שיתופם של ערבים, הן אזרחי ישראל והן מהרשות-הפלסטינית, ואחת התוכניות אף הוקדשה לנשים באינתיפאדה.

תת-הייצוג של הערבים מאפיין את כללי התקשורת בישראל, אבל יש לו משמעות מיוחדת

כאשר מדובר בתוכניות האירוח, שהפכו בשנים האחרונות למעין "סלון לאומי", שבו יושבים

נציגים של כל פלגי החברה במעגל אחד, ולערב אחד נשכחים חילוקי הדעות. נכון, גם חרדים לא יושבים שם בדרך-כלל, אבל הם אינם מעוניינים בכך. הערבים, לעומת זאת, מעוניינים מאוד להיות חלק מהמעגל.

התחושה העולה משיחות עם אנשי ציבור ערבים היא שבתוכניות האירוח פשוט לא רוצים אותם. "זה כאילו שאנחנו לא מעניינים את הציבור היהודי", אומר ח"כ סאלח טריף ממפלגת העבודה, "רק כשיש נושא חריג, אנחנו מוזמנים. זו בושה וכלימה".

לתחושה הזו שותפים רוב הפוליטיקאים הערבים, מכל המפלגות. "זה חלק מהגזענות באמצעי

התקשורת", אומר ח"כ עבד-אלוהב דראושה (מד"ע), "מתעלמים מקיומו של הציבור הערבי בכל התוכניות".

גם אחמד טיבי, ערבי ישראלי ויועץ התקשורת של יאסר ערפאת, יו"ר הרשות-הפלסטינית,

מסכים שיש בעיה. "קשה מאוד לעורך תוכנית לקבל החלטה להזמין מרואיין ערבי, כי הוא

■ רשימת קישורים

■ העשרה והרחבת ידע

■ מה חדש ?

מרחבי לימוד מתוקשבים

■ המבניות בתקשורת וחברה ג'

■ מערכי שיעורים בתקשורת

■ מבנית בצילום ותאורה

■ מבנית פס קול

■ מבנית מעשית בהפקות

■ מבנית מדעי הטכנולוגיה

■ סיכום פיצ'ינג דוקומנטרי

■ תיק הפקה עילית

■ תיק הפקה דוקומנטרי

■ תסריטים להפקות

■ אמנות המבע הצילומי

2,565,805 ביקורות לאתר

יחשוב פעמיים אם זה יעלה לו את הרייטינג או יברח את האנשים בבית. אגב, לפעמים עומדים מאחורי התוכניות האלה אנשים הגונים, לפעמים הם דווקא אומרים שהם תומכים בדעות ליברליות והומאניות, ובכל זאת הם לא מזמינים ערבים. אני מבין שיש מחסום של שפה, אבל הציבור הערבי בישראל שולט היטב בשפה העברית, כולל שחקנים, פוליטיקאים וזמרים ערבים".

רוב הח"כים הערבים מהכנסת היוצאת שפנית אליהם (ופנית לכולם, ללא יוצא מן הכלל) התקשו להיזכר מתי הוזמנו באחרונה לתוכנית אירוח. "שאלה מאוד קשה, כי קשה לי לזכור מתי", השיב ח"כ האשם מחאמיד (חד"ש). תשובות דומות קיבלתי מעמיתיו. ח"כ תופיק ח'טיב (מד"ע): "לא השתתפתי אף פעם בתוכנית אירוח. היה תיאום פעמיים עם 'פופוליטיקה', אבל ההופעה שלי בוטלה". ח"כ סאלח סלים (חד"ש): "אף פעם לא הוזמנתי לתוכנית אירוח". אחמד סעד (חד"ש): "אף פעם לא הזמינו אותי לתוכנית אירוח". ח"כ נואף מסאלחה (מפלגת העבודה): "השתתפתי רק בתוכנית האירוח של גבי גזית, לפני כמה שנים. דן מרגלית ודן שילון לא הזמינו אותי אף פעם, גם לא רפי רשף".

ח"כ וליד צאדק (מרצ): "רפי רשף הזמין אותי בזמנו לתוכנית אירוח, לפני חמש שנים בערך, אבל דן שילון לא. גם מתוכניות בוקר לא מזמינים אותי. פעם אחת, כשאיימתי להתפטר מתפקיד סגן שר החקלאות, ראינו אותי בתוכנית בוקר טלוויזיה. גם ב'פופוליטיקה' השתתפתי פעם אחת".

ישנם ח"כים ערבים שהוזמנו פעמים אחדות לתוכניות אירוח, אבל גם הם לא מרוצים. ח"כ רפיק חאג' יחיא (מפלגת העבודה): "השתתפתי פעם אצל דן שילון וב'פופוליטיקה', אבל אני יכול להגיד שההשתתפות שלנו, הח"כים הערבים, היא לא באותה מידה כמו ח"כים יהודים. כנראה שהשוויון עדיין לא הגיע גם לתחום זה".

ח"כ דראושה לא הוזמן לתוכניתיהם של דן שילון או דודו טופז, למשל, אך הוזמן ל"פופוליטיקה" בערוץ הראשון, בהנחיית דן מרגלית. גם ח"כ עזמי בשארה (חד"ש-בל"ד) הוזמן לכמה תוכניות אירוח, ביניהן "פופוליטיקה".

רוב הפוליטיקאים הערבים מודים שהם מאוד מעוניינים להופיע בתוכניות אירוח בעברית. אחדים מהח"כים הערבים פונים לתוכניות אירוח ומציעים את עצמם, באופן אישי או באמצעות עוזריהם, אבל רובם, מתברר, מסרבים לדחות את עצמם כפי שעושים עמיתיהם היהודים. הנימוק לכך אצל כולם: כבוד עצמי.

ח"כ סאלח טריף דווקא שקל להציע את עצמו לתוכניות אירוח, אבל הגיע למסקנה שזה לא יועיל, משום שהערבים אינם מעניינים את עורכי התוכניות האלה והמנחים שלהן. "אני לא מוכן להתבזות ולפנות לדן שילון או לאף אחד אחר. חשבתי על זה, אבל אני חסר אמונה. אנחנו לא בראש שלהם. אנחנו לא מעניינים. אצל דן שילון, חוץ ממלכת היופי של הציבור הערבי לא רואים אף אחד".

אולי אם תפנה ותציע את עצמך, המצב ישתנה?

אני משוכנע שזה לא יעזור. יש חונטה שיושבת ביום חמישי בבתי-קפה בתל-אביב ומחליטה מה סדר-היום השבועי של התקשורת. אלה שמחוץ למעגל, כמונו, נשכחים, גם אם הם מעניינים את הציבור הישראלי. אנחנו לא בראש שלהם. זו ראייה מאוד מתנשאת. אין להם עניין באוכלוסייה הערבית.

הח"כים הערבים המעטים, שמנסים להשיג הזמנה לתוכנית אירוח, לא זוכים בדרך-כלל להצלחה מרובה. ח"כ אחמד סעד: "העוזרים שלי ניסו לדבר עם תוכניות כאלה, וזה לא עזר. הייתי רוצה להופיע בתוכניות אירוח בעברית. אולי אני לא מנסה כמו שצריך. יש אנשים שדוחפים את עצמם, ואני לא כזה".

דראושה: "אני, או אחת העוזרות שלי, ניסינו לעניין תוכניות אירוח. העוזרת שלי התעניינה בתוכנית של דן שילון. ערבים בכלל לא מופיעים אצל דן שילון. הוא לא מתעניין בערבים בכלל. הוא אומר שהוא יוני ואיש שלום, אבל הוא לא נותן לערבים להתבטא בתוכנית שלו. אולי יותר נוח לו למכור את התוכנית שלו בלי ערבים".

אתה אומר שערבים מזיקים לרייטינג?

אולי הוא חושב ככה, כי יש אווירה של גזענות כלפי ערבים בקרב הציבור היהודי.

אחד הח"כים הבודדים שמצהיר שהוא אינו מעוניין להופיע בתוכניות אירוח הוא ח"כ עזמי בשארה. "הוזמנתי כמה פעמים לתוכניות אירוח פוליטיות, למשל 'פופוליטיקה' או 'בוקר טוב ישראל' אבל לבידור - לא. הוזמנתי פעם לדן שילון וסירבתי".

מדוע?

כי הקונספציה של קישוט ערבי בתוכנית בידור לא מקובלת עלי. יש לי בעיה עם בידור ופוליטיקה ביחד, עם טשטוש ההבדל בין בידור לפוליטיקה.

למה אתה מתכוון ב"קישוט"?

אני מתכוון לתוכנית שכל הקונספציה שלה היא קונסנזוס ציוני, שכל הבידור שלה הוא מהמורשת הציונית. יש מין הרגשה שבטית-משפחתית, כאילו מאחורי כל הצרות והטרגדיות אנחנו יושבים עכשיו וצוחקים ביחד. זה מין קומזיץ כזה. מפעם לפעם יש איזה פנינה רוזנבלום ערבייה, אחמד טיבי או משהו כזה.

אתה לא מרגיש חלק מהיחד הזה?

בוודאי שאני לא מרגיש חלק מהיחד, ובכלל, כל המסחור של הפוליטיקה לא מקובל עלי. גם אם הייתי יהודי לא הייתי מופיע שם. מדי פעם מביאים איזה חרדי או ערבי או אשה או הומו. יש סובלנות כלפי האחר, שהוא פעם קוקסינל ופעם ערבי. אני לא רוצה את הסובלנות המאולצת הזאת כלפי. מי הם שיסבלו אותי? מנסים להציג ש"הערבי הוא גם בנאדם". זה לא מקובל עלי.

* * *

אחת התוכניות שהצטיינו, יחסית לאחרות, בהזמנת פוליטיקאים ערבים היתה "פופוליטיקה". עם זאת, כמה מהח"כים הערבים שהוזמנו לשם הרגישו שהתפקיד שיועד להם הוא לספוג את זעם המשתתפים האחרים. דראושה: "גם כשהיו מזמינים אותנו ל"פופוליטיקה", היינו רק כתובת לניגוח, כאילו שאנחנו שק חבטות של המרואיינים האחרים. בדרך-כלל, ב"פופוליטיקה" וב"הכל פוליטי", לא מאפשרים לנציגים הערבים להתבטא בחופשיות, כאילו שהם באים רק כדי שיכסחו אותם. דן מרגלית קוטע אותנו. בפעם האחרונה הוא נתן להם לחבוט בי ולא נתן לי להתבטא. מרגלית ניסה לרצות אותי והזמין אותי שבוע לאחר מכן, אבל אמרתי שלא אופיע אצלו יותר".

גם ח"כים יהודים התלוננו שלא נותנים להם זמן מספיק להתבטא ב"פופוליטיקה".

אני שומע את זה גם מח"כים יהודים, אבל בתוכנית יש הרבה נציגים יהודים ורק ח"כ ערבי אחד, ולכן הוא לא צריך לשמש רק כשק חבטות.

לתחושה הזו שותף גם ח"כ סאלח טריף: "ב'פופוליטיקה' היינו בשר תותחים של אנשים מהימין

שהתנפלו עלינו. אני זוכר שאפילו נסים משעל, שהזמין אותי, לא הצליח להתבטא. הייתי מוכן לענות לדני נווה, שהתקיף אותי קשות. הרגשתי רע, ומאז אני ממעט להופיע."

ומה משיב דן מרגלית לטענות האלה? "ח"כ דראושה הוזמן על-ידי פעמים רבות, ואני לא מראיין אותו אחרת מאשר חבר-כנסת יהודי. לפעמים קורה שבגלל אופי התוכנית 'הכל פוליטי', אנשים יוצאים עם הרגשה שהם לא דיברו מספיק. לפעמים זה גם נכון, ואני צריך להקפיד לתקן את זה, אבל זה לא קשור ל היותו של אדם ח"כ יהודי או ערבי. רוני מילוא אמר בדיוק את מה שאומר דראושה."

דבריו של מרגלית זוכים לחיזוק דווקא מצד חלק מאנשי הציבור הערבים. אלה מטילים את

האחריות לתחושת הקיפוח של חלק מהח"כים הערבים עליהם עצמם. "חלק מהפוליטיקאים

הערבים לא יודעים להופיע ולא יודע לדבר, אז הם לא צריכים ללכת סתם ולבייש", אומר ח"כ עזמי בשארה. "למה אני לא הייתי שק חבטות של הימין? במקרים מסויימים הפכתי את

הימין לשק החבטות שלי. זו הופעה בטלויזיה בשידור חי, ומלכתחילה יש בעיה - גם של שפה וגם של קונסנזוס נגדך, אז אתה נוטל סיכון מחושב. אני לא אומר שזה נוח, אבל אני

בדרך-כלל הרגשתי טוב אחרי הופעות כאלה. אני נזהר דווקא מתוכניות אירוח שמוקלטות

מראש ועוברות עריכה, כי אתה לא יודע מה יגזרו. כשזה בשידור חי, אני יותר בטוח שמה

שאני אומר ישודר."

אחמד טיבי מצטרף לביקורת: "לפעמים, הכישלון הוא של הפוליטיקאי הערבי. אם אתה מוזמן

לתוכנית כמו 'פופוליטיקה' ואתה לא יודע להופיע - אל תבוא. מי שיועד להופיע, כופה את עצמו על העורך בפעם הבאה. אם הוזמנת ל'פופוליטיקה' ואחר-כך אתה מתלונן: 'לא נתנו לי

לדבר, הייתי שק חבטות', זה סימן של חולשה. אם אתה מופיע שם, תכבוש את המסך, תיקח את

זכות הדיבור. הרי זה אופיה של התוכנית. יש ערבים שכשהם מופיעים, הציבור הערבי בבית

מליט את פניו בבושה, בגלל שהם מציגים את העניין הערבי בצורה מבישה. הם חושבים שלהופיע ולהיראות זה הדבר היחיד. אם אתה מופיע לא טוב, זו חרב פיפיות. ראשית, אתה

פוגע בציבור שאתה בא לייצג, ושנית, אתה לעולם לא תוזמן שוב. עורכים רוצים אנשים שיוודעים לדבר היטב, ולהופיע היטב ולהיות מעניינים, וזה טבעי. כך זה בכל מקום. אבל נקודת הזינוק של מרואיין ערבי היא פחותה בשל העובדה שלא מזמינים אותו."

אחמד טיבי הוא דוגמה יוצאת דופן לערבי ישראלי שנחשב מרואיין מבוקש בכל תוכנית, ובוודאי בתוכניות אירוח. "כל יום יש לי 10-15 בקשות להתראיין. אין לי יכולת להגיד כן לכולם, ולפעמים אני מפנה אותם לאנשים אחרים. אבל זה ממש לא מקרה מייצג", הוא

מודה. "אני מתאר לעצמי שזה בגלל התפקיד שלי, כיועץ מדיני ויועץ תקשורת של יאסר ערפאת. אני לא מבקש להיות מוזמן לשום תוכנית אירוח. בדרך-כלל מזמינים אותי, ולחלק אני נענה בחיוב."

מה דעתך על כך שח"כים ערבים רבים מסרבים להציע את עצמם לתוכניות אירוח?
אני מציע להם לייחצן את עצמם, כמו שעושים חברי-כנסת יהודים. יש תחרות קשה, יש זמן

מסך מועט, ולפעמים פוליטיקאים צריכים להידחק. לח"כים היהודים יש עוזרים פרלמנטרים

והם מייחצנים אותם. הם מתקשרים ומציעים אותם, ולפעמים זה עוזר. זה עדיין לא הגיע אל

הפוליטיקאים הערבים, למרות שיש אחדים מהם שכבר עושים את זה.

* * *

הפוליטיקאים הערבים אינם היחידים שנפגעים; גם אמנים ושחקנים ערבים, בעיקר אלה ששרים ומופיעים בשפת אמם. למשל אמל מורקוס, זמרת ערבייה ישראלית, שהוציאה

לפני כמה
חודשים תקליט בכורה. מורקוס פנתה לתוכניות האירוח המובילות בטלוויזיה וביקשה
להופיע בהן כדי לקדם את תקליטה. חלק מהפניות נעשו באמצעות הסוכן שלה, אילן
בושרי,
או באמצעות היח"צנית שלה. התשובות היו מתסכלות. "הפניות שלי בקשר לתקליט
נתקלו
בסירובים מכל תוכניות האירוח הגדולות, כמו דן שילון ו'סוגרים שבוע' עם אמנון לוי",
היא מספרת.

מה אמרו לך?

מדן שילון אמרו: אנחנו מוכנים שתשבי ותדברי, אבל לא שתשירי. הם אמרו: אנחנו
פחדים
שאייטם בערבית יפיל את הרייטינג. אנחנו אוהבים את אמל, אנחנו רוצים שהיא תבוא
להתראיין, אבל שלא תשיר, או שתשיר בעברית. אחרי זה הציעו שאשיר שיר קצבי שלי.
אמרתי: בסדר, אני אבחר ישר קצבי מהתקליט שלי. השארתי הודעה ולא חזרו אלי.
במשך
חודשים.

הם פחדו מכך שתשירי בערבית?

כן, הם לא רוצים שיר בערבית. הרייטינג והרייטינג.

דן שילון הגיב כך: "כל הטענות המושמעות בקשר לשילוב ערבים בתוכנית הן דמיוניות
וחסרות שחר".

בסופו של דבר הופיעה מורקוס בתוכנית "לילה גוב" של גידי גוב, גם זאת לאחר מאמצים
רבים, שנמשכו חודשים. "מגידי גוב סירבו במשך שלושה חודשים, עד שבסוף הסכימו.
הטענה
היתה שהם פחדים מאייטם בערבית".

מי אמה את זה?

אני לא רוצה להגיד שמות. הם דיברו עם הסוכן שלי ואמרו: אנחנו חוששים שגידי יילחץ
מאייטמים כאלה. אחרי שהופעתי ושרתי, דיברתי עם אחת מנשות המערכת שם, והיא
אמרה:
הופתענו לטובה, כי האמת, פחדנו.

גידי גוב הסביר: "בתוכנית אירוח ישראלית קשה מאוד להשמיע שיר בשפה זרה, גם
באנגלית.
אם זמרת מייצרת דברים בערבית, זה פונה ל מגזר מסוים שמבין ערבית. מאחר שאנחנו
תוכנית בידור ולא תוכנית שעוסקת בחינוך או במה שקורה במגזר הערבי, אין לדברים
האלה
הרבה זכות ביטוי. זה מצער, אבל זאת עובדה. אנחנו משתדלים לקחת את הדבר הכי
חם
באותו שבוע. אני חושב שזה היה מאוד אמיץ מבחינתנו ושיקול לגמרי לא רייטינגי להביא
זמרת שתשיר בערבית. הבאנו אותה פשוט כי היא שרה יפה, וזה גבר על שאר
השיקולים.
ההגזמות על זה שאני אלחץ מאייטם בערבית - אני לא נלחץ ולא כלום. אנחנו מהבודדים
שכן הביאו, לכן קצת מוזר לקטר דווקא עלינו".

חששת שהשמעת שיר בערבית תשפיע לרעה על הרייטינג?

זה לא חשש, אלא השאלה מה יקרה ברגע שיהיה שיר בערבית, אם הרייטינג יעלה או
יירד.

אמל מורקוס נשאלה לאלו עוד תוכניות הזמינו אותה. "אני מקבלת פניות מתוכניות
טלוויזיה", השיבה, "כל תוכניות הבוקר אירחו אותי, גם בלי שפניתי אליהן. הרוב היו
פניות
אלי, ללא קשר לתקליט. ואז גם בדיוק יצא התקליט. אבל יש לי הסתייגויות. אני לא
מוכנה
להיות עלה תאנה של תוכניות, למשל אם רוצים להראות: 'הנה, הבאנו אייטם בערבית'".

למה את מתכוונת ב"עלה תאנה"?

פעם מתחתי ביקורת קשה על תוכנית שבה הזמינו שתי קבוצות כדורגל, אחת ערבית
ואחת
יהודית, והן שיחקו יחד. הם פנו אלי כדי שאשיר שם. בתוכניות רגילות, שבהן לא היה

צריך

אייטם על ערבים, לא פנו אלי. צריך להפסיק להתייחס אל אמן ערבי כאל גימיק. אני לא רוצה להיות גימיק.

הופעת פעם אצל דן שילון?

פעם הם הזמינו אותי, אחרי הסכמי אוסלו, ושרתי שיר שלום. אחרי זה פנו אלי עוד כמה פעמים, וסירבתי. רצו שאני אשיר, שאחמד טיבי ינצח, ויעל דיין כתבה איזה שיר, ולא הסכמתי. כשאני הייתי צריכה אותם, כדי לקדם את התקליט שלי, הם אמרו: אנחנו פוחדים שאייטם בערבית יפיל את הרייטינג.

גם סלווה נקארה, בעבר שחקנית תיאטרון חיפה, השתתפה בתוכניות אירוח רבות, ביניהן של דן שילון ומני פאר. "לרוב מזמינים אותי סביב יציאת הצגה, ולפעמים כדי לדבר על נושאים פוליטיים".

מזמינים אותך לדבר גם על סרט או הצגה בערבית?

כן, אבל פחות. לפני שלוש שנים עשינו תיאטרון ערבי והיו לנו יופי של הצגות, אבל התקשורת זנחה את זה לגמרי. היו יחסי-ציבור, צלצלנו לאנשים ועניינו אותם, אבל התגובות היו ממש קרות. לא התלהבו. כשאני משחקת בעברית, החשיפה הרבה יותר גדולה. כשאני עושה הצגה בערבית, היא פחות מעניינת את התקשורת העברית".

* * *

ומה אומרים המנחים? דודו טופז, מנחה ושותף לעריכת תוכנית הבידור והאירוח "ראשון בבידור": "אני מודה שעצם העלאת הנושא על ידך עורר בי את ההבנה שאת פשוט צודקת, שצריך לעשות את זה יותר. אני מכה על חטא שלא עשיתי יותר מזה עד היום, ל מרות שעשיתי תוכנית אחת שכולה הוקדשה ל מגזר הערבי. אבל יחסית למספר שלהם באוכלוסייה, בטח שלא היו לי עשרים אחוז אמנים ערבים. באופן כללי, זאת תרבות שלא מוכרת לי, ובאופן טבעי זה יצא ככה. כמו שבמגזר הרוסי יש אמנים מצוינים, וגם הם לא שותפו בפרופורציה ל מספר שלהם באוכלוסייה, ככה קרה גם עם המגזר הערבי".

שיתוף מעט ערבים בתוכנית נובע גם מחשש שהצופים לא רוצים לראות אמנים ערבים?

להפך, אני חושב שזה יכול להיות לא רק אמן טוב אלא גם גימיק טוב.

מני פאר, מנחה "אצל מני" בערוץ הראשון ושותף לעריכה (יחד עם טינה כהנוביץ' והלה רכב): "הקריטריונים להביא אנשים ל תוכנית הם לא לפי הדת שלהם אלא לפי הבעיות האנושיות שלהם או לפי הרמה הבידורית שלהם. זה יכול להיות זמר, בדרן או שחקן ערבי, ולפעמים זה מקרה אנושי. לפעמים השיוך הדתי הוא חלק מהאייטם: למשל, המשפחה הערבית שלא העלו אותה על מטוס כי לא היה בודק בטחוני בשדה התעופה".

שיעור הערבים שמופיעים בתוכנית שלך דומה לשיעורם באוכלוסייה?

אפילו עולה, כי לרוב, מיעוט זוכה לייצוג גדול יותר בתקשורת, בגלל הבעיות. לרוב, בני מיעוט מעורבים בהרבה בעיות חברתיות ואנושיות.

קרה שקיבלת הערה "מלמעלה" מפני שאירחת ערבים?

מהנהלה לא, אבל מהצופים דווקא כן. פעם התרגזו עלי כי הבאתי לתוכנית שהתקיימה ביום-ירושלים ערבים שקשורים לירושלים.

אמנון לוי, מנחה "פותחים שבוע" (בעריכה ראודור בנזימן), מה תגובתך לדבריו של ח"כ סאלח טריף ש"אצל אמנון לוי הערבים לא קיימים?"

אצל אמנון לוי לא קיימים כמעט חברי-כנסת. ב"סוגרים שבוע" בשנה שעברה הבאתי, נדמה לי, רק את לימור לבנת. ייתכן של"פותחים שבוע" אביא יותר ח"כ ואז יהיו גם ח"כ ערבים.

מה דעתך על הטענה שערבים זה לא טוב לרייטינג?

אני לא חושב שזה נכון. מטבע הדברים, לתוכניות אירוח לא מביאים אנשים בעלי דעות קיצוניות. כמה מתנחלים היו בתוכניות אירוח? יש מעט מאוד ח"כים - יהודים וערבים - שמסוגלים להופיע טוב בתוכנית אירוח. יש ח"כ ערבי שאני מת להזמין, עזמי בשארה, שהוא איש מרתק בעיני, וגם עם סיפור אנושי יוצא דופן: הוא מושתל כליה. אבל אני לא חושב שהוא היה בא אם הייתי מתנה את זה בכך שלא נדבר מלה אחת על פוליטיקה".

כל הדברים האלה לא מנחמים את ח"כ האשם מחאמיד, שאומר: "אם לא הייתי חבר-כנסת אלא אזרח רגיל, לא הייתי משלם אגרת טלוויזיה. אנחנו, הערבים, לא שותפים. זו לא הטלוויזיה שלי."

שרה זלצר היא עורכת בעיתון "אנשים" ובוגרת לימודי תקשורת.

מקור:

העין השביעית, מס' 19, מרץ 99, עמ' 32-35, הוצאת המכון הישראלי לדמוקרטיה

 גרסה להדפסה

כל הזכויות שמורות © 2014 ל- **המינהל למדע וטכנולוגיה במשרד החינוך בשיתוף המרכז הפדגוגי טכנולוגי (מפ"ט) עמל**
 האתר עוצב ותוכנת ע"י **GoNet Software Solutions**
ראו תנאי שימוש